

tidligere Bestemmelse paa en hensigtsvarende Maade, han lagde Krigsbestyrelsen tillast, at den, istedetfor at henvende sig til et andet Ministerium for at faae dette til at udvalge en Formand, havde udnævnt til Formand en Embedsmand under Krigsministeriet. — Det ærede Medlem har pointeret dette paa flere Steder; han siger saaledes f. Ex.: „Harde Indenrigsministeren f. Ex. valgt en eller anden“ — Meningen er, at man skulde faae Indenrigsministeren til at vælge den Paagjældende — „høiere administrativ Embedsmand til Formand, saa stillede det sig, forekommer det mig, noget anderledes, og det er Noget, som Amtsraadet sandsynligvis vil gjøre efter den her foreliggende Bestemmelse.“ Paa et andet Sted siger det ærede Medlem: „Men hvorledes har Regjeringen udført denne Bestemmelse? Regjeringen har udført denne Bestemmelse saaledes, at Krigsministeriet — der er den ene Part i Sagen; den anden Part har ikke havt nogen Valgberettigelse — har valgt en Mand, der efter sin hele Stilling vel har Kjendskab til Sagen, men ogsaa er nøie interesseret i Sagen, nemlig Leircommandanten.“ Det ærede Medlem fra Faaborg (Beilau) har allerede gjort opmærksom paa nogle factiske Urigtigheder heri, men det vil jeg ikke komme tilbage til. Hvad jeg derimod vil komme tilbage til, er, at der ved den her foretagne Forandring i Lovforslaget udtales en Dadel over den Fremgangsmaade, Krigsministeriet har brugt ved den her omhandlede Leilighed. Man vil, at Krigsministeriet i saadanne Tilfælde skal gaae anderledes frem end andre Ministerier, skal henvende sig til andre Ministerier, skal forbigaae sine egne competente paalidelige Mænd, skal uleilige et andet Ministerium med at skaffe de Mænd, der kunne bruges, og tillige paabyrde Statskassen en ikke saa ganske ubetydelig Udgift. Dette maa jeg ganske bestemt modsætte mig, og jeg troer, at den Dadel, som ligger i den gjorte Forandring i Lovforslaget, er fuldstændig ubegrundet, idet Krigsministeriets Fremgangsmaade har været aldeles correct. Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds har paa et Sted i sine Udtaleser tillagt mig en Ytring, som jeg heller ikke troer at have brugt. Det ærede Medlem

siger, at: „den høitagtede Krigsminister udtalte, at denne Formand vilde, som det jo var Tilfældet med alle af andre Ministerier valgte Formænd, have at virke for, at Erstatningen ikke blev for høj, og at det ligesom var imod denne Virksomhed, vort Forslag var rettet.“ Men en saadan Ytring har jeg aldrig brugt og endnu mindre tænkt; jeg har aldrig opfattet Forholdene saaledes, at det skulde være denne Formands Opgave at skaffe lave Erstatninger tilveie, tværtimod. Da jeg ifjor var i Leiren, havde jeg en Samtale med den paagjældende Embedsmand og yttrede da til ham, at dette naturligtvis ikke kunde være hans Opgave, og dertil svarede han, som jeg kunde vente det, at det havde han heller aldrig stillet sig til Opgave. Jeg maa bemærke, at det er en høit fortjent og almindelig agtet Officer, som fuldkommen vel forstaaer, hvad han skulde en saadan Opgave. Der har været en Slags Misforstaaelse imellem det ærede Medlem og mig ved forrige Behandling af denne Sag. Jeg sagde dengang, at det var noget Ny, at man tog Formandsvalget ud af Regjeringens Hænder, og det ærede Medlem svarede dertil: „Vilis mig et eneste Sted i Lovgivningen, hvor den Skadelidende ikke har en directe Indflydelse paa Valget af Exarationscommissionen?“ Det ærede Medlem har altsaa slet ikke svaret mig paa min Paastand, men derimod svaret mig med et Spørgsmaal. Det ærede Medlem har ogsaa udtalt den Mening som Støtte for, at man burde overlade Valget af Formanden til Amtsraadet, at man i Amtsraadet havde en Autoritet, der i denne Sag stod ganske anderledes upartisk, end man kan sige, at selve Regjeringen gjør det. Rigtigheden af dette troer jeg at maatte bestride. Jeg troer, at det er overeensstemmende med al Erfaring, at man kan vente at finde fuldkommen saamegen Upartiskhed hos en Regjeringsembedsmand, hvem et saadant Hverv overdrages, som hos en af Amtsraadet valgt Formand. Jeg skal endnu bemærke ligeoversfor de Ytringer, der ere faldne, at jeg ikke paa nogen Maade kan indrømme, at en Embedsmand under Krigsministeriet staaer i noget andet Forhold til en saadan Sag end en Embedsmand, befuldmægtiget af et hvilket